

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 90/2011-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. B., D., zastúpeného spoločnosťou K., s. r. o., konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. J. B., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a svojho práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2010 doručená sťažnosť JUDr. V. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a svojho práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ ako navrhovateľ bol účastníkom súdneho konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktoré bolo vedené proti ministerstvu ako odporcovi pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžnč 1/2010 zo 16. februára 2010 bolo konanie zastavené a ministerstvo bolo zaviazané zaplatiť sťažovateľovi trovy konania v sume 454,96 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. apríla 2010 a vykonateľnosť 11. apríla 2010. Keďže ministerstvo nesplnilo svoju povinnosť zaplatiť sťažovateľovi v určenej lehote uvedenú sumu trov konania, sťažovateľ podal 22. apríla 2010 súdnemu exekútorovi JUDr. P. M., PhD., návrh na vykonanie exekúcie. Príslušný exekučný súd vydal 27. apríla 2010 poverenie na vykonanie exekúcie.

3. Ku dňu podania sťažnosti nebola pohľadávka sťažovateľa uspokojená, pričom podľa jeho názoru „*ministerstvo bez akéhokoľvek právneho dôvodu zadržáva môj majetok v hodnote 509,92 € (z titulu trov súdneho konania a trov exekučného konania)*“. Podľa sťažovateľa postupom ministerstva dochádza k porušovaniu jeho označených práv, a preto podal sťažnosť ústavnému súdu, v petite ktorej sa domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho označené práva postupom ministerstva porušené boli, prikázal ministerstvu uspokojiť jeho pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní do 15 dní od právoplatnosti nálezu, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 303,31 €.

4. Na výzvu ústavného súdu sa listom z 10. januára 2011 k sťažnosti vyjadrilo ministerstvo. V podstatnom uviedlo, že (i) sťažovateľ podaním návrhu na vykonanie

exekúcie využil zákonný prostriedok, aby jeho pohľadávka bola uhradená, a to podaním návrhu na vykonanie exekúcie, (ii) sťažovateľ nešpecifikoval postup, ktorým malo byť zasiahnuté do jeho práv a napokon, že (iii) ministerstvo sa nikdy nebránilo splneniu povinnosti nahradiť trovy konania uloženéj právoplatným uznesením najvyššieho súdu a začiatkom roku 2011 bol daný pokyn na úhradu vymáhanej pohľadávky. Na základe uvedeného ministerstvo navrhlo, aby sťažnosti vyhované nebolo.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri jej predbežnom prerokovaní zistil, že je v časti neprípustná, v časti zjavne neopodstatnená a v časti na jej prerokovanie nemá právomoc, rozhodol o jej odmietnutí.

7. K odmietnutiu sťažnosti v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ v záujme ochrany svojich práv vlastníť majetok a tento pokojne užívať využil zákonný a jemu dostupný účinný prostriedok nápravy – návrh na vykonanie exekúcie. Samotná skutočnosť, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu jeho vymáhaná

pohľadávka nebola exekučne uspokojená, ešte neznamená, že exekúcia vykonávaná súdnym exekútorom na základe poverenia exekučného súdu nie je účinným právnym prostriedkom nápravy vo vzťahu k tvrdenému porušeniu označených práv. Napokon, účinnosť tohto právneho prostriedku nápravy bola v exekučnej veci sťažovateľa preukázaná tým, že došlo k vymoženiu pohľadávky sťažovateľa ako oprávneného. Z oznámenia súdneho exekútora z 24. februára 2011 zaslaného ústavnému súdu vyplýva, že celá vymáhaná pohľadávka (454,96 € + 54,69 €) bola uspokojená pripísaním peňažných prostriedkov od povinného na účet súdneho exekútora 7. februára 2011. Následne 17. februára 2011 bola predmetná suma poukázaná na účet identifikovaný v návrhu na vykonanie exekúcie. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol pre neprípustnosť. O vyčerpaní právnych prostriedkov na ochranu označených práv sťažovateľa in concreto nemožno uvažovať, pretože v čase podania sťažnosti ústavnému súdu exekučné konanie neprebiehalo z časového a procesného hľadiska takým spôsobom, ktorý by z neho nerobil účinný prostriedok nápravy.

8. K odmietnutiu sťažnosti v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť, pretože ministerstvo v prípade sťažovateľa nemalo ústavnú a zákonnú právomoc poskytnúť mu súdnu či inú právnu ochranu tak, ako to predpokladajú uvedené ustanovenia ústavy a dohovoru. Ministerstvo vystupovalo ako ktorýkoľvek iný právny subjekt, ktorý bol rozhodnutím súdu zaviazaný nahradiť úspešnému druhému účastníkovi súdneho konania jeho trovy a súdnu ochranu poskytoval sťažovateľovi príslušný exekučný súd, ktorý poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Nebolo preto na mieste uvažovať nad akoukoľvek súvislosťou medzi označeným postupom ministerstva (nečinnosťou pri platení právoplatne priznaných trov konania) a možným zásahom do označených práv sťažovateľa.

III.

9. Ústavnému súdu bolo 8. marca 2011 faxom doručené čiastočné späťvzatie sťažnosti, a to v časti, kde sťažovateľ požadoval, aby ústavný súd prikázal ministerstvu

uspokojiť jeho pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní. Sťažovateľ v tomto podaní uviedol, že 18. februára 2011 bola jeho pohľadávka uspokojená prevodom vymoženého plnenia na účet jeho právneho zástupcu, a navrhol, aby ústavný súd podľa § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde v tejto časti konanie zastavil. Vo zvyšnej časti (požadované vyslovenie porušenia označených práv, primerané finančné zadosťučinenie, náhrada trov konania) sťažovateľ trval na podanej sťažnosti. O navrhovanom čiastočnom zastavení konania však ústavný súd nerozhodoval, pretože ani v prípade, ak by vyhovel sťažnosti, nemohol by zaviazať ministerstvo uspokojiť pohľadávku sťažovateľa vymáhanú v exekučnom konaní. Na splnenie tejto povinnosti už totiž ministerstvo bolo zviazané právoplatným uznesením najvyššieho súdu, čo zakladá prekážku res iudicata a nedostatok právomoci ústavného súdu na takéto rozhodnutie.

10. Keďže ústavný súd sťažnosť v celosti odmietol, nezaoberal sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (primerané finančné zadosťučinenie, náhrada trov konania), keďže tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2011